

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **D. P.**, nar. ..., bytem ..., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2013, sp. zn. ..., č. j. ...

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 4. 3. 2013 sp. zn. ..., č. j. ... se z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 3.000 Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 4. 3. 2013 vydal Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství rozhodnutí pod sp. zn. ..., č. j. ..., kterým jako odvolací správní orgán rozhodl o odvolání žalobce takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení č. j. ze dne 16. 10. 2012 mění takto:

Výroková část rozhodnutí znějící:

Uvedeného přestupku se tak obviněný dopustil opakovaně, a to již dvakrát v období 12-ti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, naposledy dne 12. 5. 2011. Tímto svým jednáním

porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a c) a dle § 125 c) odst. 4 písm. e) odst. 5 zákona o silničním provozu řidiči uloženy sankce – pokuta ve výši ... Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení **všech motorových vozidel** na dobu 3 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí

se mění na:

„Tímto svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a dle § 125 c) odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu řidiči D. P. uložena sankce – pokuta ve výši ... Kč“.

Ostatní části výroku rozhodnutí se dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzují.

2. Pro úplnost je nutno ve věci zmínit se o tom, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu předcházelo rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení vydané dne 16. 10. 2012, které žalobce v žalobě již zmiňuje. Když se podívá do výrokové věty v části ukládané sankce v podobě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, zjistí se, že správní orgán I. stupně uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a to pouze pro skupiny B, B+E, a nikoliv všech motorových vozidel, jak tvrdí žalovaný ve svém rozhodnutí. Pokud ve výroku rozhodnutí odvolacího správního orgánu tento mění mimo jiné výrok o sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, tak se naskytá otázka, zda takto vymezený výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně vymezuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalobce napadl odvoláním. Žalobce má za to, že takto formulovaný výrok odvolacího správního orgánu způsobuje nicotnost celého rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu, jelikož rozhodnutí trpí vadou, která jej činí zjevně vnitřně rozporným. Tuto nicotnost vyslovuje krajský soud v rámci věci projednávané ve správním soudnictví.

3. Na tomto místě je nutné se zmínit o tom, že Magistrát města Prostějova ve výrokové části uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno schváleným zařízením, radarem R7 CCD, výrobní číslo 178/1994 s platnou ověřovací zkouškou. Stejnou formulaci následně převzal odvolací orgán.

II.

Předmět správní žaloby – označení výroku, které žalobce napadá, vymezení žalobních bodů.

1. Žalobce žalobou napadá celý výrok o vině rozhodnutí odvolacího správního orgánu, stejně tak i výrok o trestu, jelikož se domnívá, že rozhodnutím správního orgánu byl zkrácen na svých právech, a to jak přímo, tak i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají nebo závazně určují jeho povinnosti a touto správní žalobou se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného.

2. Žalovaný v rámci svého přezkumu rozhodnutí prvostupňového orgánu nerespektoval zásadu presumpce neviny a zásadu in dubio pro reo, jelikož na základě provedeného dokazování zde nadále existuje důvodná pochybnost o tom, zda žalobce se dopustil protiprávního jednání, z něhož byl správním orgánem uznán vinným. Žalovanému je ze strany žalobce vyčítána ta skutečnost, že se vůbec ve svém výroku nevypořádal s námitkou žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně, kde bylo poukázáno na ten fakt, že správní orgán se vůbec nezabýval tím, zda předložený doklad o metrologickém ověření, který byl ze strany příslušnice PČR J. K. předložen u ústního jednání, se vztahuje k měřicímu zařízení, kterým policejní hlídka měla u žalobce zjistit (měřit) rychlost. Odvolací správní orgán jen převzal zjištění správního orgánu I. stupně o tom, že rychlost byla měřena schváleným zařízením, radarem R7 CCD výrobního čísla 178/1994 s platnou ověřovací doložkou. Žalobce před správním orgánem I. stupně, jakož i před odvolacím orgánem podotýkal, že zde neexistuje jediný důkaz o tom, že ve vozidle PČR provádějící inkriminované měření, se tento přístroj nacházel a že skutečně tímto přístrojem byla měřena rychlost žalobce. Jinými slovy, žalobce požadoval ověření a předložení důkazu o tom, že výrobní číslo na předloženém certifikátu (ověřovacím listu), jež by měl být založen ve správním spise, jelikož má být stěžejním důkazním prostředkem v otázce viny, je totožné s výrobním číslem na samotném měřicím zařízení. V tomto spočívala i odvolací námitka žalobce. Na místo toho se žalovaný nelogicky zabýval tím, že samotné oznámení přestupku obsahuje mimo jiné informaci, že měření bylo provedeno schváleným měřicím zařízením Ramer 7CCD vozidla RZ: ... a že ověřovací list (certifikát) byl vydán na dobu 1 roku, a to od 28. 11. 2012 – viz. str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný zapomíná na to, že samotné oznámení o přestupku je pouze úkonem správního orgánu, kterým se zahajuje řízení ve smyslu ust. § 46 správního řádu a nikoliv důkazním prostředkem, kterým musí správní orgán prokazovat vinu žalobci. Žalobce považuje rozhodnutí odvolacího orgánu z pohledu nevypořádání se s námitkou žalobce za nepřezkoumatelné. Vedle toho žalobce tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na něj navazující rozhodnutí žalovaného vycházejí z neúplného zjištění skutkového stavu. Zjištěný skutkový stav musí totiž vycházet z provedeného dokazování. Pokud tedy nebylo v řízení před správním orgánem zjištěno, zda měřicí zařízení mělo skutečně platný ověřovací list, tak není možné říci, že byl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za daného stavu je nutné tedy nadále vycházet z tvrzení žalobce, že v inkriminované době jel povolenou rychlostí a nikoliv rychlostí, o níž je zmínka ve výroku napadeného rozhodnutí. Správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby vyzval PČR, aby tato mu předložila důkaz o tom, že dne 15. 3. 2012 policejní hlídka ve složení J. K., M. P. a J. Š. opravdu měřila měřicím přístrojem (radar R7CCD) s výrobním číslem 178/94. Jelikož takový důkaz ve správním spise chybí, není možné při použití zásady presumpce neviny a zásady in dubio pro reo učinit jednoznačný závěr o vině žalobce. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přičemž tato nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí. Vedle toho zjištěný skutkový stav nemá základ v provedeném dokazování a vyžaduje doplňování ve smyslu shora uvedeném. Pokud takový důkaz bude založen ve spise, tak se tak stalo po ústním jednání a žalobce neměl možnost se k němu vyjádřit, když toto právo vychází z ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jinými slovy, žalobce by byl tak bezdůvodně zkrácen na svých právech, což by odporovalo právu na spravedlivý proces.

3. Jak již žalobce uvedl v čl. I. odst. 2 žaloby, rozhodnutí žalované ve výrokové větě, v části, kterou se mění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpor, což by mohlo znamenat jeho nicotnost. Odvolací správní orgán, tedy žalovaný de-facto něco mění, co se změnit nedá, jelikož vůbec neexistuje.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, jímž rozhodnutí žalovaného zruší pro nezákonnost, případně nicotnost a vady řízení a věc vrátí žalovanému k novému projednání, navrhoval také zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žádal také, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Magistrátu města Prostějova č. j. ... ze dne 16. 10. 2012, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit dne 15. 3. 2012. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 měsíců (pro skupiny B, B + E).

Ač žalobce namítá v žalobě, že byl zkrácen na svých právech, která konkrétní práva však měl na mysli, neuvedl. Z tohoto důvodu může žalovaný na tuto námitku reagovat pouze obecně s tím, že spisový materiál správního orgánu I. stupně prokazuje, že správní řízení bylo vedeno v souladu se správním řádem, kdy žalobce byl řádně a včas informován o jednotlivých úkonech správního orgánu a bylo mu umožněno svá práva využít, což prostřednictvím svého zmocněnce také činil. Taktéž námitka ohledně tvrzení, že nebylo prokázáno, zda bylo inkriminované měření prováděno měřicím přístrojem uvedeným ve spisovém materiálu, je dle žalovaného spisovým materiálem správního orgánu I. stupně jednoznačně vyvrácena, stejně tak jako tvrzení žalobce, že neměl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit, byť prostřednictvím zmocněnce.

Co se týká námítky žalobce ohledně tvrzené „nepřezkoumatelnosti pro vnitřní rozpor, což by mohlo znamenat jeho nicotnost“, tato námitka je opět pouze obecná, kdy žalobce opět neuvádí, v čem konkrétní rozpor spatřuje, což žalovanému znemožňuje uvedené tvrzení pro jeho obecnost vyvrátit.

Žalovaný je přesvědčen, že spisový materiál obou správních orgánů dostatečně prokazuje, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona včetně skutečnosti, že v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, žalobce nebyl na svých právech krácen. Navrhoval proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Podstatné skutečnosti zjištěné ze správního spisu.

15. 3. 2012 PČR Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Územní odbor Prostějov, dopravní inspektorát uvedl, že tohoto dne ve 14:47 hod bylo hlídkou DI PČR Prostějov ve složení pprap. M. P., pprap. J. Š. a nstržm. J. K. v..., na ulici ... u čp.... předepsaným způsobem zastaveno a kontrolováno osobní motorové vozidlo tov. zn. ... černá metalíza, RZ.: ..., v jehož řidiči byl zjištěn D. P., z důvodu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, kde je maximální povolená rychlost 50 km/hod. Řidič motorového vozidla jel rychlostí 78 km/hod. Je podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního

provozu dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., tím, že porušil ust. § 18/4 tohoto zákona. Měření bylo provedeno schváleným zařízením R7-CCD-U vozidla PČR, RZ: ... v 14:47 hod, č. snímku 15. Vzhledem k tomu, že lustrací bylo zjištěno, že se výše jmenovaný řidič tohoto přestupku dopustil již 12. 5. 2011, tudíž během jednoho roku opakovaně, nebyla tedy řidiči na místě uložena žádná bloková pokuta a přestupek je řešen „Oznámením přestupku“. Řidič byl s tímto oznámením srozuměn a na oznámení o přestupku se nevyjádřil a vlastnoručně jej podepsal. Na místě byla pořízena fotodokumentace vozidla a dokladů od řidiče a vozidla. Vozidlo bylo po celou dobu jízdy na dohled.

V Oznámení přestupku, které se ve spise nachází, jsou totožné skutečnosti s úředním záznamem, řidič vozidla se k přestupku nevyjádřil, oznámení podepsal. Dále je součástí spisu záznam o přestupku z 15. 3. 2012, čas měření je uveden 14:47:14 hod, stanoviště ..., ... naměřena rychlost 78 km/h, povolená rychlost 50 km/h č. snímku z měřiče 15, výrobní číslo zařízení 0178/94. Na snímcích jsou 3 fotografie vozidla, na jedné z nich naměřena rychlost 78 km/h, datum 15. 3. 2012, čas 14:47:14 hod a ze snímku zjištěna registrační značka vozidla ..., typ vozidla ..., tmavé barvy. Ve spise se pak nachází (na čl. 7) ověřovací list č. 259/11 s datem vystavení 28. 11. 2011, z něhož vyplývá, že se týká měřidla – silniční radarový rychloměr Ramer 7CCD v. č. 178/94, konec platnosti ověření 27. 11. 2012.

Dále se ve spise nachází výpis z evidenční karty řidiče - žalobce, kde uvedeno mimo jiné, že 12. 5. 2011 nahlásila PČR Olomouc překročení rychlosti v obci, naměřeno 53 km/h, maximální povolená rychlost 30 km/h, porušení § 4/c zákona č. 361/2000 Sb., přestupkové jednání, § 22/1f 3 zákona č. 200/1990 Sb.

4. 4. 2012 oznamovalo Statutární město Prostějov, Magistrát města Prostějova žalobci podezření z přestupkového jednání, jehož se měl dopustit 15. 3. 2012 ve 14:40 hod v obci ..., překročením povolené rychlosti, kdy naměřená rychlost byla 78 km/h, nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, současně s oznámením byl předvolán i k projednání přestupku na 24. 4. 2012. K jednání se dostavil zmocněnec obviněného, který byl seznámen s policejním spisem.

Další jednání se konalo 22. 5. 2012. U tohoto jednání zmocněnec obviněného z přestupku sdělil, že pan P. má za to, že naměřená rychlost neodpovídá skutečnému stavu, má pochybnosti o správném měření, a to i přesto, že přestupkový spis obsahuje ověřený opis dokladu o metrologickém ověření. Měl za to, že správní orgán by si měl zajistit protokol o zaškolení policistů provádějících předmětné měření, protože je otázkou, zda příslušní policisté byli řádně seznámeni se způsobem použití měřicího přístroje Ramer 7CCD. Dále uvedl, že má za to, že správní orgán by měl zajistit doklad o tom, že kalibrační zařízení obsahuje kalibrační známku, tedy to, zda doklad o metrologickém ověření se vztahuje k měřicímu zařízení, jež bylo použito k měření rychlosti 15. 3. 2012. Žalobce je, jak uvedeno, přesvědčen o tom, že se žádného přestupku nedopustil. Žalobce pak do správního spisu založil ve věci žalobce D. P. proti žalovanému Krajskému úřadu Olomouckého kraje sdělení, kde uvedl, že Magistrát města Olomouce, odbor agendy řidičů a motorových vozidel dne 9. 11. 2011 rozhodl tak, že uznal D. P. vinným z přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdejší znění, když tohoto jednání se měl údajně D. P. dopustit dne 12. 5. 2011. Žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě napadl uvedené rozhodnutí a podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby dle ust. § 73 s.ř.s. Statutárnímu městu Prostějov pak žalobce zaslal usnesení vydané Krajským soudem v Ostravě – pobočka v Olomouci

č. j. 76A 13/2012 – 20, kdy tento soud uvedené žalobě přiznal odkladný účinek. Rozhodnutí bylo vydáno 23. 5. 2012.

Prvostupňový správní orgán pak v řízení pokračoval, tedy v řízení o projednání přestupku, 29. 6. 2012, kdy ve věci byli vyslechnuti svědkové, policisté J. K., J. Š. a M. P. Svědkyně K. uvedla, že obsluhu radaru prováděla ona, vedle ní na místě řidiče seděl její kolega Š. a vzadu na zadním sedadle seděla kolegyně P. Po zastavení vozidla žalobce požádali řidiče o předložení dokladů předepsaných pro provoz a řízení motorového vozidla a sdělili mu, jakého přestupku se dopustil. Měření rychlosti vozidla prováděla svědkyně. Sdělila na dotaz, že je oprávněna provádět měření na daném měřicím zařízení a předložila správnímu orgánu osvědčení o absolvování kurzu. Sdělila, že naměřená rychlost byla určitě nad 73 km/hod, úplně přesně si to již nepamatuje. Po naměření rychlosti vozidla se datum musí převést do jiného režimu, tyto úkony činila svědkyně u měřicího zařízení a kolegové P. a Š. prováděli úkony s řidičem tak, jak uvedla ve své výpovědi.

Ve správním spise se skutečně nachází osvědčení o absolvování inovačního kurzu Ramer – měřiče rychlosti řady 7, kdy sděleno, že J. K. podmínky závěrečné zkoušky podle požadovaných cílových kompetencí splnila 12. 1. 2012.

16. 10. 2012 pod č. j. ..., vydal Magistrát města Prostějova rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil 15. 3. 2012 v čase 14:47 hod v obci ... na ulici ...ve směru jízdy z Prostějova, kdy řídil osobní motorové vozidlo a došlo k překročení nejvyšší povolení rychlosti 50 km/h, když naměřená rychlost byla policejní hlídkou 78 km/h, a to pomocí silničního radarového rychloměru (radaru) typu Ramer 7CCD výrobního čísla 178/1994 a za spáchání přestupku mu byla v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), písm. c) přestupkového zákona a podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ... Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a to pouze pro skupiny B, B + E na dobu 3 měsíců.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Dle § 125c odst. 4 písm. e) se za přestupek uloží pokuta od 2.500 do 5.000 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a písm. i).

Podle § 125c odst. 5 silničního zákona za přestupek podle odst. 1, písm. c), d), e), bodů 1 a 5 a písm. h) se uloží zákaz činnosti od 1 roku do 2 let. Za přestupek podle odst. 1 písm. a), b), e) bodů 2 a 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odst. 3 se uloží zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku. **Tomu, kdo spáchal přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 3, 5, 6, 8 a 9 a písm. g) a i) v období 12-ti po sobě jdoucích kalendářních měsíců 2x a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od 1 měsíce do 6 měsíců.**

Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, pokud jde o druh a výměry sankcí vyplývá, že prvostupňový správní orgán vzal za prokázané, že přestupce se dopustil v období 12ti po sobě jdoucích kalendářních měsíců 2x stejného přestupkového jednání a proto mu byl kromě pokuty ve výši ... Kč uložen i zákaz řízení motorových vozidel pro skupiny B, B + E, na dobu 3 měsíců, když toto bylo odůvodněno zejména tím, že obviněný z přestupku jako řidič kamionové přepravy by v případě zákazu činnosti pro všechny skupiny řidičských oprávnění ztratil zaměstnání, což by jako pro živitele rodiny mohlo mít negativní dopad i nedožrnné následky pro celou rodinu. Proto rozhodl správní orgán po úvaze o uložení zákazu činnosti obviněného pouze pro skupiny B, B + E, přičemž ostatní skupiny (podskupiny) řidičských oprávnění byly obviněnému ponechány. Pokud pak rozhodoval správní orgán I. stupně o výši pokuty, v tomto případě vzal v úvahu a přihlédl i k tomu, že k překročení rychlosti došlo na úseku při městské části obce Prostějov v obci Držovice, a to v čase odpoledním, byť pracovní den v běžném provozu bez dalšího způsobení závažnějšího či škodlivého následku. Správní orgán je při svém rozhodování i v tomto případě, jak uvedl, byť i s ohledem na závěry zástupce obviněného navrhuje uložit jen sankci pokuty, vázán sankcí taxativně stanovenou zákonem o silničním provozu, jejíž rozpětí je dáno v tomto případě částkou od 2.500 Kč do 5.000 Kč a zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení od 1 měsíce do 6 měsíců.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce zejména zpochybňoval (tak jako v později podané žalobě) zjištěný skutkový stav a dále uvedl, že při ukládání trestu v jeho případě není možné aplikovat ust. § 125c odst. 5, poslední větu zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění, jelikož k přestupku ze dne 12. 5. 2011, jenž byl projednáván Magistrátem města Olomouce pod sp. zn. ..., č. j. ..., není možno přihlížet. Magistrát města Olomouc vydal dne 9. 11. 2011 rozhodnutí, podle něhož byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, a to za překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 20 km/h a více a za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.700 Kč. Předmětné rozhodnutí bylo z titulu odvolání potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje č. j. ...sp. zn. ..., dne 9. 2. 2012. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu však žalobce napadl správní žalobou u Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci. Společně se správní žalobou byl podán návrh na přiznání odkladného účinku správní žaloby ve smyslu ust. § 73 odst. 2 a 3 s.ř.s. Správní soud přiznal odkladný účinek žalobě usnesením č. j. 76A 13/2012 – 20 ze dne 23. 5. 2012 (nabylo právní moci 24. 5). Ze samotného odůvodnění usnesení, jakož i ze zákona z ust. § 73 odst. 3 s.ř.s. (v tehdy platném znění) vyplývá, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že správní orgán nemůže i za podmínky uznání viny žalobce uložit jiný trest, než trest peněžitý. V žádném případě se nemůže ukládat trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel pro skupiny B, B + E, na dobu 3 měsíců. Pokud by odvolací orgán odkladný účinek žaloby nerespektoval, tak jeho rozhodnutí bude v rozporu se zákonem a bude projevem libovůle správního orgánu, což odporuje zásadě na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný na odvolání žalobce reagoval vydáním rozhodnutí dne 4. 3. 2013 sp. zn.: ..., č. j.: ..., kdy dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že výroková část znějící:

„Uvedeného se přestupku se tak obviněný dopustil opakovaně, a to již 2x v období 12ti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, naposledy dne 12. 5. 2011. Tímto svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly v souladu s § 11

odst. 1 písm. b) a c) a dle § 125c odst. 4 písm. e) odst. 5 zákona o silničním provozu řidiči D. P. uloženy sankce – pokuta ve výši .. Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“.

se mění na:

„Tímto svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, řidiči D. P. uložena sankce – pokuta ve výši Kč.

Ostatní části výroku rozhodnutí se dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzují.

Z odůvodnění vyplynulo, že se zjištěným skutkovým stavem prvostupňovým správním orgánem žalovaný souhlasí, uvedl však, že přistoupil ke změně výroku rozhodnutí, konkrétně částí, týkající se uložené sankce, neboť má za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v této části nezákonné. Ust. § 73 odst. 2 správního řádu soudního normuje, že „Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Jelikož přiznání odkladného účinku bylo provedeno na návrh žalobce dle ust. § 73 s.ř.s. a byly jím odloženy právní účinky napadeného rozhodnutí, kdy na takto napadené rozhodnutí se pohlíží jako na právně neúčinné a nelze proto odvolateli uložit tímto rozhodnutím zákaz činnosti řízení motorových vozidel. Správní orgán I. stupně tedy při uložení sankce vycházel z rozhodnutí, které nemá právní účinky. Z tohoto důvodu změnil odvolací správní orgán uložené sankce, neboť uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel nemá oporu v zákoně. Jelikož odvolací správní orgán v této části plně vyhověl odvolateli, nebude se již k této námitce vyjadřovat. Další námitka odvolatele se týká nepřezkoumání skutečnosti, zda předložený dokument, doklad o metrologickém ověření, předložený policistkou, se vztahuje na měřicí přístroj, kterým bylo provedeno měření. Této námitce odvolací správní orgán nepřisvědčil. Odvolatel nečiní rozdíl mezi Ověřovacím listem a Osvědčením o absolvování kurzu. Ověřovací list založený ve spisovém materiálu na str. 8 se váže k silničnímu radarovému rychloměru Ramer 7CCD v. č. 178/94, který je používán v motorovém vozidle tov. zn. ..., reg. zn. Oznámení přestupku obsahuje mimo jiné informace, že měření bylo provedeno schváleným měřicím zařízením Ramer 7CCD vozidla reg. zn. Ověřovací list byl vydán na dobu 1 roku, a to do 28. 11. 2012. Z tohoto vyplývá, že ověřovací list byl vystaven na měřicí zařízení, které je umístěno v policejním vozidle a rovněž to, že tímto bylo i provedeno měření. Naopak osvědčení o absolvování kurzu, který nstržm. K. předložila se vztahuje k oprávněnosti provádět měření na měřících rychlosti Ramer řady 7. Je zcela logické, že oprávněnost k provádění se nebude vztahovat ke konkrétnímu měřicímu radarovému přístroji, ale k typu, kdy princip provádění měření je totožný.

V rámci přezkoumání věci odvolací správní orgán posoudil i výši uložených sankcí, kdy jak již uvedl výše, sankci spočívající v zákazu řízení motorových vozidel změnou rozhodnutí vypustil a ponechal pouze sankci peněžní, kterou považuje za adekvátní vzhledem k závažnosti k přestupku a k míře společenské nebezpečnosti s přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona a přestupcích tak, jak ve svém rozhodnutí v části sankce peněžní uvedl a odůvodnil správní orgán I. stupně.

Posouzení věci soudem.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže odvolací orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

Žalovaný, který vyšel ze stejných skutkových zjištění jako prvostupňový správní orgán v tomto případě postupoval správně v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť, v případě ukládaných sankcí již ani prvostupňový správní orgán neměl žalobci uložit sankci spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neboť nebylo zatím prokázáno, že by se žalobce dopustil ve 12-ti po sobě jdoucích měsících dvou přestupků týkající se překročení rychlosti. Pokud jde o jeden přestupek, kterého se žalobce měl dopustit 12. 5. 2011, je sice pravdou, že byl uznán vinným z přestupkového jednání překročením zákonem povolené rychlosti oběma správními orgány, nicméně proti rozhodnutí druhostupňového správního orgánu podal žalobu a současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Soud mu vyhověl, jak vyplývá z usnesení založeného ve spisu a dle § 73 odst. 4 s.ř.s. přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Soud však uvádí, že žalovaný změnil výrok prvostupňového správního orgánu v části týkající se zákazu činnosti, nicméně výrok, který měnil, zní jinak, než uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí. Ve svém rozhodnutí uvádí, že mění výrokovou část „.... a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců ...“, když výrok prvostupňového správního orgánu zněl „....zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a to pouze pro skupiny B, B + E na dobu 3 měsíců.“

Soud tedy stejně jako žalobce dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí žalovaného je z tohoto důvodu nezákonný, způsobuje nesrozumitelnost rozhodnutí a z těchto důvodů v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ho zrušil. (Měnil se výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který neexistoval).

Dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

O nicotnost rozhodnutí se však nejedná.

Soud se pak dále nad rámec k věci vyjadřuje tak, že skutkový stav, který byl zjištěn správním orgánem I. stupně a s nímž souhlasil i žalovaný, rovněž soud pokládá za řádně

a náležitě zjištěný skutkový stav, kdy bylo prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu dopustil, jeho námitky ohledně měřicího zařízení, kterým byla měřena rychlost jeho vozidla a námitky, zda policistka, která měření prováděla postupovala přesně dle návodu konkrétního měřicího zařízení jsou dle soudu zcela jednoznačně vyvráceny, jednak výpovědí svědkyně J. K., osvědčením jmenované o absolvování inovačního kurzu Ramer měřiče rychlosti řady 7, záznamem o přestupku včetně přiložené fotografie a ověřovacího listu č. 259/11 vystaveného 28. 11. 2011.

Soud tedy nemá nejmenší pochybnost o tom, že rychlost vozidla žalobce byla při kontrole měřena silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD v. č. 178/94, že měření bylo prováděno správně, v souladu se zákonem a návodem, neboť to bylo potvrzeno listinnými důkazy a svědeckými výpověďmi, o nichž nemá soud důvod pochybovat, neboť policisté pouze vykonávali svou práci, plnili své služební povinnosti, žalobce neznali a na výsledku měření neměli žádný zájem na rozdíl od žalobce.

Soud se však také neztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí žalovaného ohledně uložené sankce peněžní, když v jeho rozhodnutí je pouze uvedeno, že odvolací správní orgán posoudil i výši uložených sankcí, kde jak již výše uvedl, sankci spočívající v zákazu řízení motorových vozidel změnou rozhodnutí vypustil a ponechal pouze sankci peněžní, kterou považuje za adekvátní k závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti k přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona o přestupku tak, jak ve svém rozhodnutí v části sankce peněžní uvedl a odůvodnil správní orgán I. stupně.

Žalovaný tedy odkázal v tomto směru, pokud jde o výši peněžní sankce, pouze na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, když v tomto rozhodnutí je uvedeno, že při rozhodování o výši pokuty v tomto případě vzal v úvahu a přihlédl k tomu, že k překročení rychlosti došlo na úseku příměstské části obce Prostějov, v obci ..., a to v čase odpoledním, byť v pracovní den v běžném provozu bez dalšího způsobení závažnějšího či škodlivého následku. Správní orgán je při svém rozhodování i v tomto případě, byť i s ohledem na závěry zástupce obviněného navrhuje uložit jen sankci pokuty, vázán sankcí taxativně stanovenou zákonem o silničním provozu, jejíž rozpětí je dáno v tomto případě částkou 2.500 do 5.000 Kč a zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení od 1 měsíců do 6 měsíců.

Soud zde uvádí, že odůvodnění ohledně výše peněžní sankce prvostupňovým správním orgánem je pro soud nesrozumitelné, a vůbec se nevypořádává se skutečnostmi uvedenými v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Dle tohoto zákonného ustanovení při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za níž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen disciplinárním řízením. Žalovaný, jak v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, převzal závěry ohledně peněžité sankce z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, když soud uvádí, že toto odůvodnění je pro soud nesrozumitelné a není odůvodněno v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, takže i odůvodnění o peněžité sankci druhostupňového správního orgánu, které pouze odkazuje na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, je v tom případě nesrozumitelné.

Pokud bude žalovaný rozhodovat znovu, případně prvostupňový správní orgán, je třeba se ohledně uložené peněžité sankce náležitě s výší peněžité sankce vypořádat v souladu se shora citovaným zákonným ustanovením, neboť jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné a nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalobce, vznikly mu náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč, proto soud zavázal žalovaného k povinnosti tyto náklady žalobci zaplatit.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová